

Het Drakenfeestje

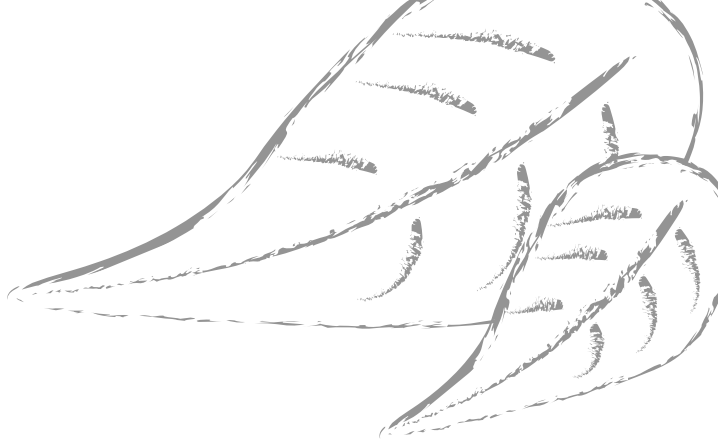
Tekst Mathias Dellaert
Illustraties Siri Austvik



Het Drakenfeestje

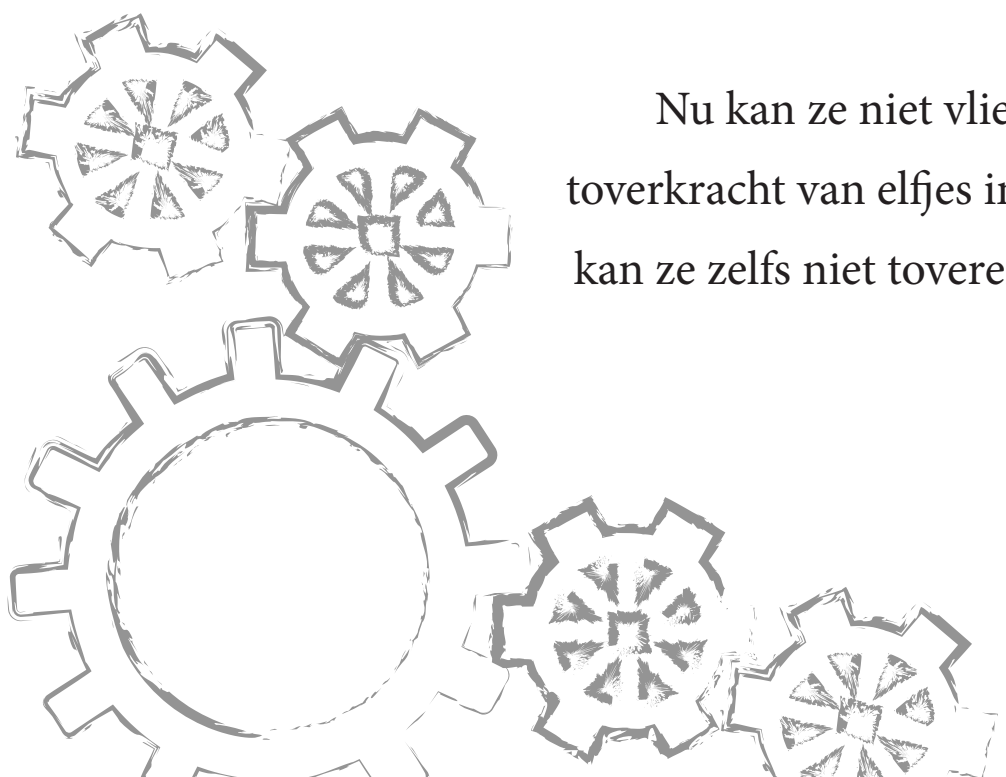
Tekst Mathias Dellaert
Illustraties Siri Austvik

Voor Rune's vijfde verjaardag.
Voor hem, zijn vriendjes en zijn klasgenootjes van
Het Kompas, klas K2B



Onder de wortels van een grote boom in het midden van Bosopdeheuvel is er een groot ondergronds huis. In dit huis woont Lies. Het is een mooi huis, met muren van takken en bladeren en zelfs bloemen in de lente. Toch is het vreemd dat Lies daar woont, want Lies is een elfje en elfjes wonen meestal hoog in de takken.

Lies is echter niet zoals de andere elfjes. Toen ze nog heel klein was raakte ze gewond aan een van haar vleugels. Lies zegt altijd dat dit gebeurde in een gevecht met een draak, maar eigenlijk weet ze het niet. Ze was nog te jong.



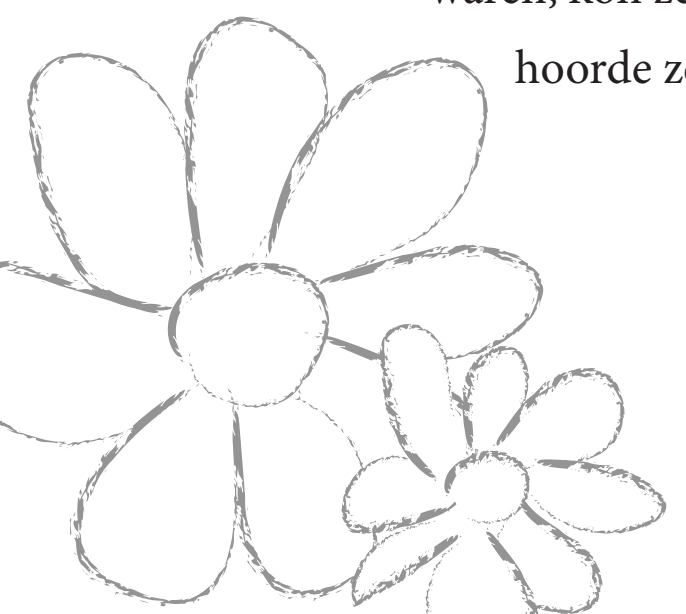
Nu kan ze niet vliegen, en omdat de toverkracht van elfjes in hun vleugels zit, kan ze zelfs niet toveren.



Lies vindt het niet erg dat ze niet kan vliegen of toveren. Haar huis in de grond is het leukste van het bos. Het staat vol met rare dingen die ze zelf gemaakt heeft. Terwijl de andere elfjes heel de dag spelen, bouwt Lies machines voor haar avonturen.

Op een dag was Lies druk aan het werk aan een zonnebril voor Mevrouw Uil, toen ze plotseling buiten een luide brul hoorde. Er was zo veel lawaai dat alle kasten open zwaaiden en Lies pardoes op de grond viel.

Toen Lies terug opstond was alles stil. Geen vogeltje in het bos zong nog en haar vriendjes die buiten aan het spelen waren, kon ze ook niet meer horen. Enkel de wind hoorde ze nog, en de ritselende blaadjes.





Voorzichtig deed
Lies haar deur open en keek ze
naar buiten. Overal brandden kleine vuurtjes
en nergens was er nog iemand te zien! Ofwel speelden
al haar vriendjes verstoppertje, ofwel was er iets erg
gebeurd.

Verstopt onder een veel te klein blaadje, vond Lies Erik Egel, bibberend van angst.

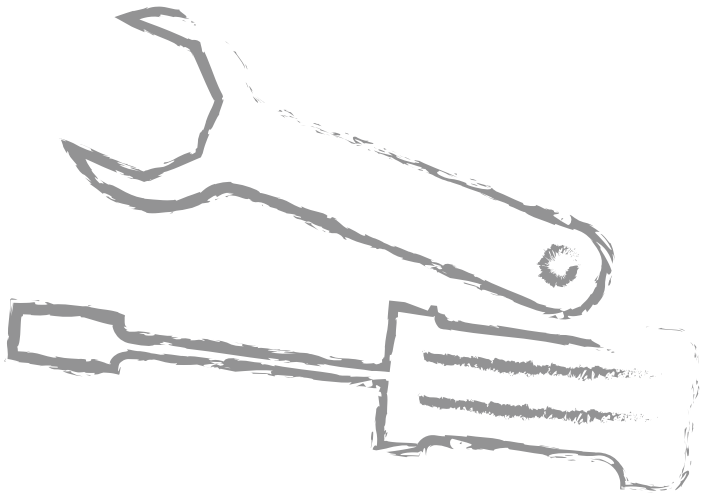
“Wat is er gebeurd?” vroeg Lies aan Erik.

“Een enorme draak kwam uit de lucht gevlogen! Hij spuwde overal vuur en pakte een elfje met elk van zijn poten en twee met zijn staart en vloog er mee weg!” jammerde Erik.

“Een draak heeft zes elfjes ontvoerd?” riep Lies verontwaardigd.

“Zes?” vroeg Erik Egel.





“Een draak heeft vier poten. Vier plus twee met de staart is zes,” zei Lies, die altijd heel trots was dat ze snel kon rekenen. “Maar naar waar heeft hij ze meegenomen?”

Erik schudde zijn hoofd. Hij zat onder het blad verstopt toen het gebeurde en had het niet gezien.

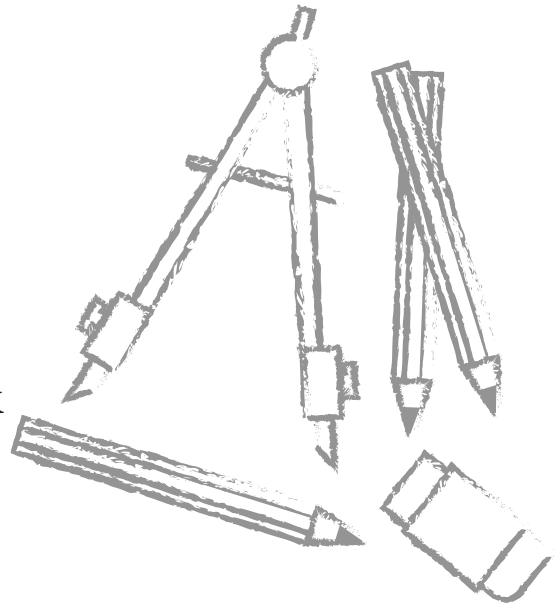
Plots kwam er een stem van hoog in de boom. “De Draak vliegt naar de bergen.”

Lies keek snel naar boven. Op een tak zat een grote bruine uil die de slaap uit haar ogen aan het wrijven was.

“Mevrouw Uil,” riep Lies, “heeft u gezien wat er gebeurd is?”







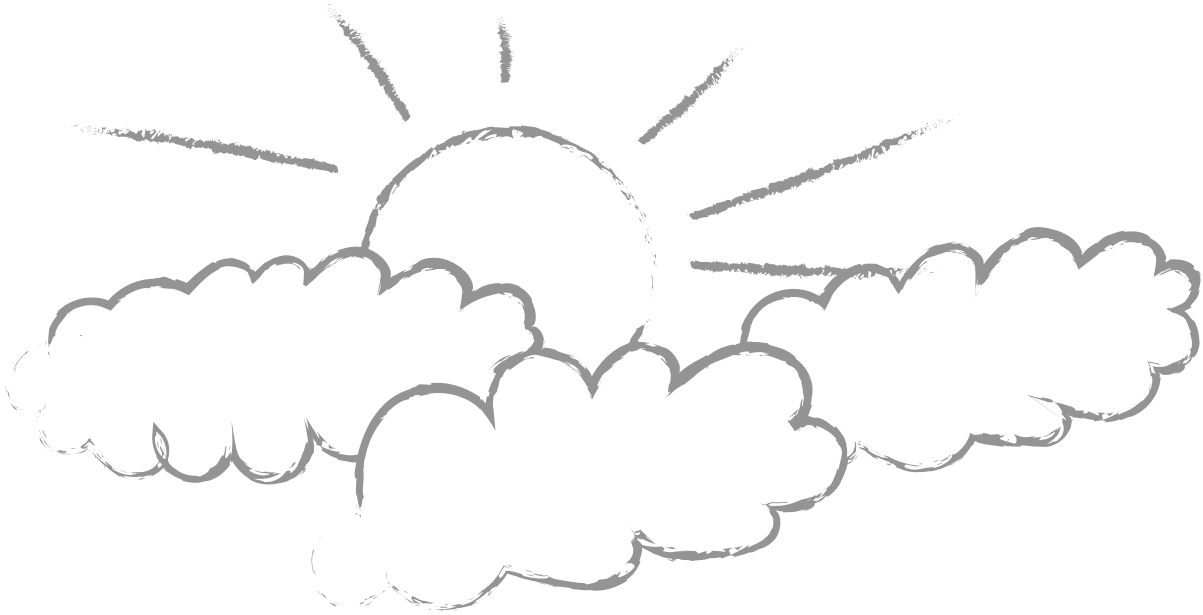
Maar Mevrouw Uil kneep haar ogen toe. “Je weet toch dat ik bijna niets kan zien als er zo veel licht is?” zei ze geeuwend. “Ik heb helemaal niets gezien, maar mijn oren zijn de beste in het bos, en die draak heeft me wakker gemaakt met zijn lawaai.”

Snel liep Lies haar huis binnen en kwam terug buiten met een hele stapel dingen die ze gemaakt had: de zonnebril voor Mevrouw Uil, een vogelzadel en een waterdruppelverrekijker.

“Wilt u mij helpen om de elfjes te redden, Mevrouw Uil?” vroeg Lies.

“Dat weet ik niet hoor, ze maken altijd zo veel lawaai,” mopperde Mevrouw Uil, maar ze was al geland en stond klaar zodat Lies het zadel op haar rug kon leggen. Mevrouw Uil deed altijd graag mee met Lies haar avonturen.





Even later waren ze alle twee in de lucht. Lies in het zadel en Mevrouw Uil met haar nieuwe zonnebril op. Nu kon ze alles even goed zien alsof het nacht was. Toch was het Lies met haar verrekijker die het eerste spoor vond: een grote rookpluim aan de voet van de bergen.

Voorzichtig vlogen ze rond de rookpluim, maar er was geen spoor van een draak. Een bende dwergen was bezig een boom te blussen die in brand stond.

Toen ze landden waren de dwergen eerst veel te druk bezig om hun te zeggen wat er gebeurd was. Pas als het vuur geblust was konden ze hun helpen, maar tegen dan was het al bijna donker!



“Een draak?” vroeg de hoofddwerg, “Ja, we hebben een draak gezien. Hij kwam hier een week geleden om zes gouden kooitjes te bestellen. Vandaag kwam hij ze ophalen, maar in plaats van te betalen heeft hij die boom in brand gestoken!”

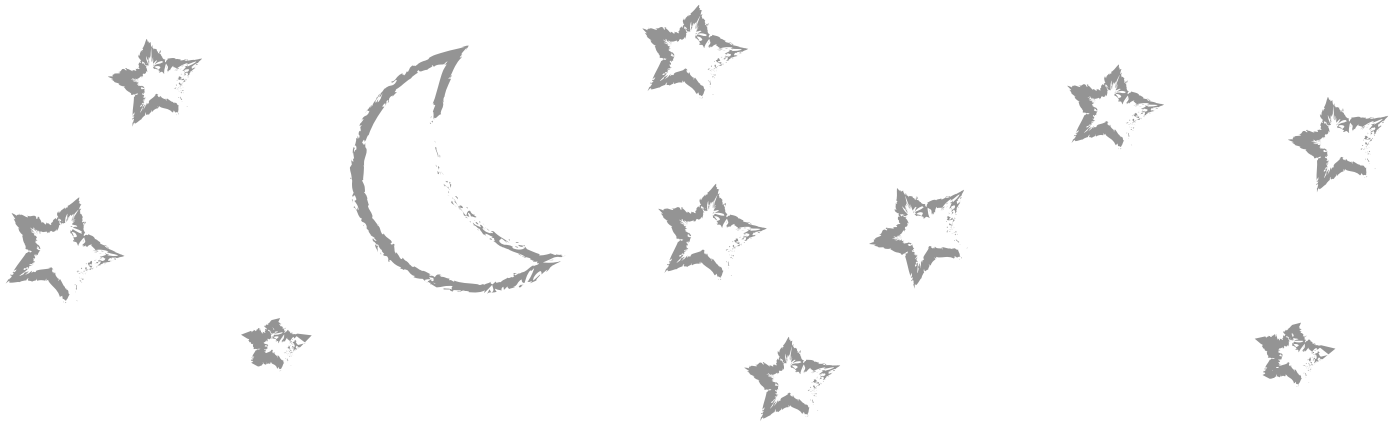
“Kooitjes?” vroeg Mevrouw Uil verbaasd, “Waarom heeft een draak gouden kooitjes nodig?”

“Dat weet ik niet,” zei de hoofddwerg, “Als een draak iets wilt stel je geen vragen. Die draak heeft tanden die groter zijn dan mijn arm!”



Jammer genoeg wisten de dwergen ook niet waar de draak naar toe was. Ze waren te druk bezig de brand te blussen.





Toen ze terug in de lucht waren wisten Lies en Mevrouw Uil helemaal niet waar ze naar toe moesten. Het was nu zo donker dat Mevrouw Uil haar zonnebril kon afzetten. Samen keken ze in het rond. Plotseling zag Lies in de verte een licht boven op een berg. Snel vlogen ze er naar toe.

Mevrouw Uil landde in een boom boven het licht. Onder hun zat niet één maar drie draken! Ze zaten rond een klein kampvuurtje waarop een theeketel stond. Rond de draken stonden 6 gouden kooitjes met in elk kooitje een elfje. Elfjes geven licht in het donker, en alles was gekleurd in zes verschillende kleuren.



"Oh nee," zei Lies, "Drie draken? Ik wist niet eens wat ik moest doen tegen één draak!"



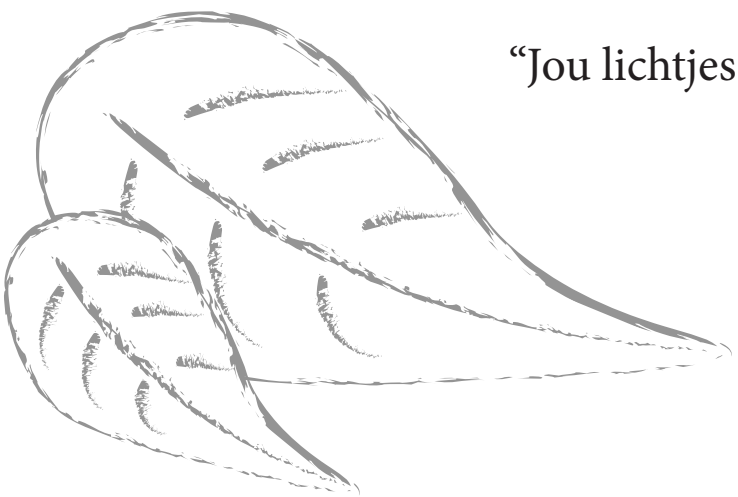
Voorzichtig klom Lies naar beneden en sloop ze naar één van de kooitjes. Eén van haar vriendjes zat er verdrietig in.

“Psst. Bren. Ik ben hier,” fluisterde ze naar het elfje in het kooitje.

“Lies!” riep Bren als hij haar zag.

“Shhh! Niet zo luid!” fluisterde Lies, maar het was al te laat. Eén van de draken had hun gehoord en Lies voelde al snel de hete drakenadem op haar rug.

“Hey, wat moet dat?” riep de draak. “Kom jij mijn lichtjes stelen?” gromde hij boos.



“Jou lichtjes?” vroeg Lies verbaasd.



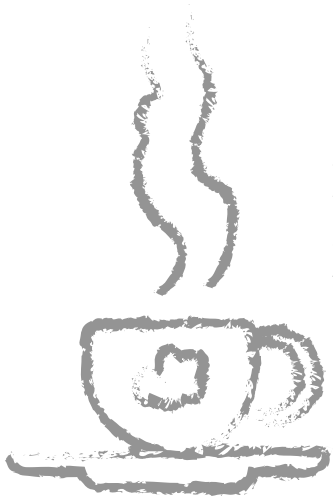
“Ja. Ik heb een feestje en dit zijn mijn feestlichtjes!”

“Maar ... jou lichtjes zijn mijn vrienden!” riep Lies. “Je mag niet zo maar elfjes opsluiten om ze voor je feestje te gebruiken.”

“Oh? En hoe ga jij mij tegenhouden?” vroeg de draak. Daar wist Lies niet direct een antwoord op. De draak was véééééél groter dan zij, en had lange scherpe tanden.

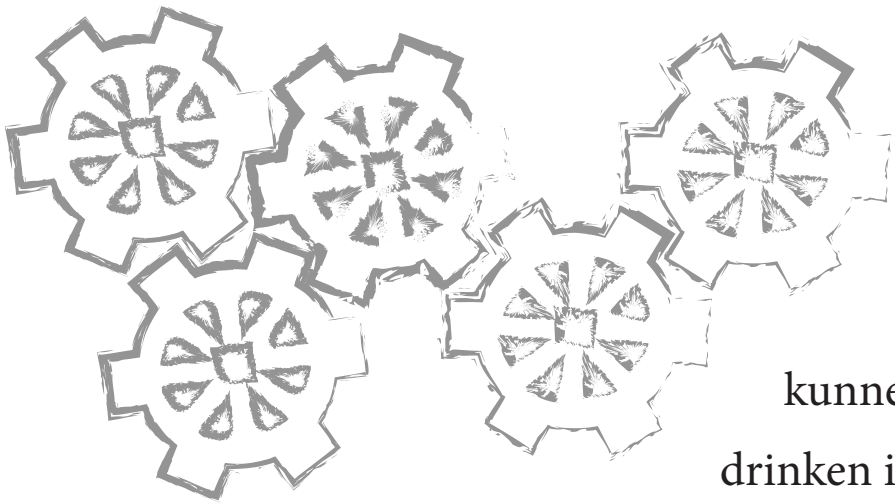
Lies zette haar handen op haar heupen. “Hoe zou jij je voelen als iemand je opsloot in zo een kooitje?” vroeg ze.

“Nogal benauwd,” zei de draak. “Dat kooitje is veel te klein voor een draak.”



“Inderdaad!” riep Lies. “Voor een elfje is het ook veel te klein! Wij moeten vrij zijn en kunnen spelen.”





“Ja, maar we kunnen toch geen thee drinken in het donker,” zei de draak.

Lies dacht hard na. Ze kon niet tegen drie draken vechten en ze zouden haar vriendjes niet vrijlaten als ze geen nieuwe lichtjes hadden.

“Ik kom dadelijk terug!” riep ze naar de draak en sprong op de rug van Mevrouw Uil. Samen vlogen ze heel de berg rond op zoek naar speciale gekleurde stenen. Toen ze een hele stapel hadden gingen ze terug naar de draken.

Lies legde de stenen in een cirkel rond de draken. “Blaas nu met vuur op deze stenen,” zei Lies tegen de draak. Toen de draak dat deed begon de steen te gloeien van de hitte en gaf een stralend licht af.

“Kijk! Nu heb je lichtjes zonder elfjes te moeten opsluiten!”



De draken waren zo blij met hun nieuwe lichtjes dat ze de elfjes vrij lieten en de kooitjes teruggaven aan de dwergen.

Samen met haar vriendjes en Mevrouw Uil ging Lies terug naar Bosopdeheuvel. Het was al heel laat en Lies moest gaan slapen.

De volgende dag zou er wel een nieuw avontuur zijn.

Einde



Lies is een speciaal elfje: door een ongeluk in haar jeugd kan ze niet vliegen en toveren. Toch houdt Lies van avonturen.

Maar wat kan ze doen als er plotseling een draak in Bosopdeheuvel is?